

ת"פ 12857/10/11 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד א ב א ג

בית משפט השלום בבאר שבע

29 יוני 2017

ת"פ 12857-10-11 מדינת ישראל נ' ג

תיק חיצוני:

בפני כב' השופט רון סולקין

המאשימה

מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד נועה בורג

נגד

הנאשם

א ב א ג

ע"י ב"כ עו"ד מסלם אריאתה

גזר דין

כתב האישום והשתלשלות הדין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר יחס לו, בתחילה, עבירות כדלקמן:

- איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (שתי עבירות);
- תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, בניגוד לסעיף 273 לאותו חוק (שתי עבירות);
- הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו בניגוד לסעיף 275 לאותו חוק (שתי עבירות);
- היזק לרכוש במזיד, בניגוד לסעיף 452 לאותו חוק (עבירה אחת).

בהתאם לעובדות האישום הראשון בכתב האישום, בתאריך 22/09/11, סמוך לשעה 11:01, הגיע הנאשם ללשכת היועמ"ש בעיריית ערד, בנוגע להליך משפטי שהעיריה מנהלת מולו. עם הגיעו ללשכה, החל הנאשם לצעוק ובתגובה התקשר היועץ המשפטי של העיריה, אשר היה בפגישה אחרת, וביקש להזמין משטרה.

הנאשם החל שוב להשתולל, תוך שצועק ומתרעם על כך שתובעים אותו, וטוען שהוא "מטופל פסיכיאטרית".

הנאשם איים על היועץ המשפטי לעיריה בכך שיהרוג אותו ושאף אחד לא יוכל לעשות לו שום דבר בשל כך. עוד איים הן על היועץ המשפטי והן על עובדים נוספים במקום, כי ידקור אותם.

כאשר ניסה היועץ המשפטי לברר עם הנאשם מה הבעיה בגינה הגיע למקום, החל הנאשם שוב להשתולל; השליך תיקים שהיו על השולחן ארצה; הפיל צג מחשב שהיה על השולחן ואשר נחת על כיסא; הרים את השולחן באוויר וגרם לכך שכל הפריטים שהיו עליו נפלו על הארץ. לאחר מכן, השליך הנאשם כוס קפה חם שאחז בידו, אשר פגע בכיסא והנוזל אשר היה בתוכו ניתז לכל עבר לרבות על קירות המשרד ועל התקרה.

בשלב זה, הגיעו למקום שני שוטרים. לשאלת אחד השוטרים מה קורה, נצמד הנאשם לגופו ואמר לו שהוא "חולה פסיכיאטרי". הנאשם סירב לשעות להוראת השוטר לשבת ולהירגע והשוטר אמר לו, שאם לא ישב וירגע, יעוכב.

בשלב זה, החל הנאשם ללכת מהמקום וסירב לשעות להוראת השוטרים לעצור. השוטרים חסמו את דרכו והודיעו לו כי הוא עצור, תוך שהם מבקשים שיתלווה אליהם לתחנת המשטרה.

בתגובה, תקף הנאשם את השוטרים בכך שדחף אותם; החל להשתולל ובעט באחד השוטרים תוך שמניף ידיו; צועק; מתנגד למעצרו.

לאחר מאבק, עלה בידי השוטרים להשתלט על הנאשם ולהשכיבו על הרצפה, אך הנאשם המשיך להשתולל ולא איפשר לאזוק אותו. רק כאשר הגיע שוטר נוסף, עלה בידי השוטרים לאזוק אותו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לשוטרים חבלות בדמות שריטות במצחם ובידיהם.

בהתאם לעובדות האישום השני בכתב האישום, בתאריך 29/09/11, נכנס הנאשם עם חברתו למלון באזור ים המלח.

הנאשם וחברתו נכנסו לבריכת המלון חרף כך שלא היו אורחי המלון ולא היה ברשותם אישור להיכנס לבריכה.

קצין הבטחון הראשי וכן סדרן החוף ניגשו אל הנאשם ואל חברתו וביקשו אותם לצאת מהמקום. הנאשם השיב להם, כי אינו מתכוון לצאת מהבריכה היות שיש לו "אישור משף המלון". לאחר שהוזמנה משטרה על ידי קצין הבטחון, פנו הנאשם וחברתו לצאת מהמלון. ביציאה מהמלון, פגש בהם שוטר שהגיע למקום, וביקש מהנאשם תעודה מזהה.

מבדיקה אל מול המסוף המשטרה הוברר כי הנאשם אמור להימצא במעצר בית ולפיכך הודיע לו השוטר על עיכובו וביקש כי יתלווה אליו לנקודת המשטרה הקרובה על מנת לבדוק העניין.

הנאשם סירב להיכנס לנידת חרף בקשות השוטר, והסכים לכך רק כאשר שלף השוטר את אקדח ה"טייזר".

כשהגיע הנאשם לתחנת המשטרה, בעוד השוטר בודק את מצבו, קם הנאשם מכיסאו, ניגש לדלת של נקודת המשטרה,

הוציא את המפתחות שהיו בה והשליכם לעבר השיחים, תוך שיוצא מהנקודה. השוטר הלך אחריו, צעק לו כי הוא עצור ותפס אותו בידו. הנאשם תקף את השוטר בכך שדחף אותו בידיו מספר פעמים. השוטר תפס את הנאשם בצווארו תוך שהנאשם מתנגד. תוך כדי מאבק, נפלו שניהם על השיחים.

הנאשם קם והחל לרוץ לכיוון עין בוקק. השוטר דלק אחריו וקרא לו לעצור, אך הנאשם לא שעה לו. בשלב זה, ירה השוטר באמצעות אקדח "טייזר" לכיוון גבו של הנאשם. הנאשם נפל ארצה ונאזק על ידי השוטר.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נפצע השוטר באזור המצח והסנטר וכן נגרם נזק למשקפיו של השוטר.

לנוכח טענת ההגנה, כי הנאשם סובל ממצוקה נפשית, הופנה לפסיכיאטר המחוזי על מנת שיבדוק אחריותו למעשיו וכשירותו לעמוד לדין.

הפסיכיאטר המחוזי ציין, כי בעבר אובחן הנאשם במצב דכאוני וזכה לטיפול בהתאם, ואולם אין התרשמות על דיכאון מג'ורי; לנאשם רמת אינטליגנציה מתאימה לגילו ולהשכלתו; לנאשם שיפוט ותובנה שמורים ובוחן מציאות תקין. עוד התרשם הפסיכיאטר המחוזי, כי הנאשם מכיר את ההליכים המשפטיים ואת תפקידי בעלי הדין.

הפסיכיאטר המחוזי קבע, כי הנאשם אינו לוקה במחלת נפש, אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין. הנאשם אובחן כמי שלוקה בהפרעת אישיות מורכבת עם קיום גבוליים.

לאחר קבלת חוות הדעת מהפסיכיאטר המחוזי, כפר הנאשם באשמה ונשמעו ראיות.

לאחר שבית המשפט שמע את העדים מטעם הצדדים; עיין בראיות שהוצגו מטעם התביעה; שמע את טענות הצדדים - מצא לקבל את עדויותיהם של עדי התביעה כמהימנות ולהרשיע הנאשם בעבירות כלדקמן:

א. בנוגע לאישום הראשון - בעבירה אחת של איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; עבירה של תקיפת שוטרים בניגוד לסעיף 273 לאותו חוק; עבירה של הפרעה לשוטרים בעת מילוי תפקידם בניגוד לסעיף 275 לאותו חוק; עבירה של ניסיון לגרימת היזק לרכוש במזיד בניגוד לסעיף 452 ביחס עם סעיף 25 לאותו חוק;

ב. בנוגע לאישום השני - בעבירות של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו - בניגוד לסעיף 273 לאותו חוק; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו בניגוד לסעיף 275 לאותו חוק.

עם זאת, זוכה הנאשם מעבירה אחת של איומים שיוחסה לו באישום הראשון, וחלף העבירה של היזק לרכוש במזיד, הורשע, כמפורט לעיל, בנסיון לעבור עבירה זו.

במסגרת פרשת העונש, נדחה הדיון, מספר פעמים, עקב טענות ההגנה על החמרה במצבו הנפשי של הנאשם וכן לאחר שהנאשם יצא את הארץ ונמנע מלהתייצב לדיונים. בית המשפט נעתר לבקשת ההגנה, להפנות הנאשם פעם נוספת להערכת הפסיכיאטר המחוזי, אשר שב ומצא, כי הנאשם כשיר לעמוד לדין ומסוגל לנהל הגנתו.

ראיות לעונש

התביעה לא הציגה ראיות מטעמה לענין העונש.

ההגנה הגישה, לענין העונש, אסופת מסמכים רפואיים (נ/1), בהתאם להם, אובחן הנאשם כסובל ממצב דכאוני - חרדתי וקיבל מספר אישורי מחלה. עוד הוגש פרוטוקול דיון בבקשה להארכת מעצר ימים בענינו של הנאשם (נ/2).

ההגנה נמנעה מלעתור להפנית הנאשם להערכת שירות המבחן למבוגרים, וזאת חרף הזדמנות שניתנה לה לכך, על ידי בית המשפט. כן נמנעה ההגנה מלבקש הפנית הנאשם להערכת הממונה על עבודות השירות והנאשם עצמו עמד על כך, כי בכל מקרה לא יסכים לבצע עבודות שירות כלשהן.

טענות הצדדים

התביעה מדגישה את הפגיעה בשלטון החוק שנגרמה כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אשר נוקט באלימות פיסית ומילולית על מנת לקבל את מבוקשו במגעיו מול רשויות השלטון. התביעה מבקשת, כי בית המשפט לא יקבל התנהגות זו בשוויון נפש. לטענת התביעה, מלמדת התנהגותו של הנאשם כפי המפורט בכתב האישום, על נורמות עבריות. הנאשם נמנע מליטול אחריות על מעשיו.

בנסיבות אלה, עותרת התביעה לקבוע מתחם ענישה כולל שינוע בין 9 - 24 חדשי מאסר בפועל ולהשית על הנאשם עונש המצוי במסגרת מתחם הענישה. כן עותרת התביעה להשית על הנאשם קנס ופיצוי למתלוננים האזרחיים.

ההגנה מדגישה את חלוף הזמן מאז האירועים; את היות הנאשם נעדר עבר פלילי. לטענת ההגנה, עזב הנאשם את דרך החיים השולית וכיום מקדיש את רוב ימיו ללמוד תורה.

לטענת ההגנה, חרף כך שהנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין, יש לקחת בחשבון הפרעותיו הנפשיות.

לטענת ההגנה, לא היה מקום לעכב הנאשם כלל באישום השני וניתן היה לברר את מצבו בשיחת טלפון.

לטענת ההגנה, נחבל הנאשם במהלך מגעיו עם השוטרים.

ההגנה מבקשת להסתפק בעונש מאסר צופה פני עתיד, בלוויית עיצומים מסוג קנס ופיצוי לנפגעי העבירה. כן הגישה ההגנה פסיקה ובה נגזרו גם ענשים שהם שירות לתועלת הציבור.

בדברו האחרון ציין הנאשם, כי עבר העבירות מכיוון שרצה לומר את דברו; כי השוטרים "בסך הכל נשרטו"; כי הוא איבד עסק שהיה לו ולכן נכנס לחרדות; כי פעל כפי שפעל בלשכת היועץ המשפטי לעיריה היות שנפגע מכך שנאמר לו לא להכין קפה לעצמו; כי במקרה השני, היה "בחור טוב" היות שנמנע מלדקור עם המפתח ורק זרק אותו; כי הוא הקרבן בפרשה; כי ערך שינוי משמעותי בחייו.

הנאשם עמד על כך, כי אינו מוכן לרצות מאסר בדרך של עבודות שירות וזאת גם לאחר שבית המשפט הציע לו אפשרות זאת. זאת ממניעים דתיים עקב רצונו ללמוד בישיבה.

דין והכרעה

למעשיו של הנאשם חומרה יתרה. הנאשם ביטא, בהתנהגותו, זלזול ואף התרסה ברשויות החוק. מעשיו נועדו להטיל אימה על גורמי התביעה והאכיפה הממלאים תפקידיהם בהתאם לדין. הישנות המעשים כלפי שלושה גורמים שונים לפחות - התובע העירוני וצוות משרדו; שוטרי תחנת ערד; וכן קצין הבטחון במלון - מלמדים, כי המדובר בדפוס התנהגות ולא במעידה חד פעמית בעקבות מערכת נסיבות נתונה.

לענין עבירות של תקיפת שוטרים, ראוי להביא מדברי בית המשפט העליון בפסק הדין.פ. 5214/13 **מחמוד סירחאן נ' מדינת ישראל**:

אכן, יש להביע סלידה ושאת נפש ממעשי תקיפה המכוונים כלפי העוסקים במלאכת השמירה על בטחונו של הציבור ועל אכיפת החוק. "מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות" (עניין מוסא, שם). אינטרס הציבור מחייב אפוא ששוטרים יוכלו למלא את תפקידם ללא מורא ופחד (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (8.3.1988)). מדיניות של ענישה מכבידה ומרתיעה בגין עבירות אלימות נגד שוטרים משרתת אינטרס זה ועל כן היא ראויה (רע"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (18.12.2006); עניין מוסא, שם).

כן נקבע בפסק הדין ע.פ. 9878/09 **מדינת ישראל נ' מוסא**:

משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל, ומוטלים עליה תפקידים רבים במדינתנו רווית הקשיים, המתחים והאיומים, ונדמה כי אף גוף משטרי במדינה דמוקרטית לא נאלץ להתמודד עם האתגרים הרבים הניצבים בפני משטרת ישראל, החל מגילוי פשעים ומניעתם וכלה בהתמודדות עם מתקפות טרור ואכזריות. שוטרי משטרת ישראל, כמו אנשי שאר זרועות הביטחון, עושים לילות כימים למען שמירה על ביטחון הציבור,

ועל כן מחויבים אנו לעשות ככל שניתן על מנת להגן עליהם מפני מי שמנסים להלך עליהם אימים ולפגוע בעבודתם החשובה, אשר נעשית למען כלל הציבור ולהבטחת ביטחונו האישי. ללא הגנה ראויה על אוכפי החוק לא תוכל המדינה להבטיח לציבור הרחב אכיפה יעילה של החוק והבטחת הסדר הציבור.

שלומם הגופני והאישי ושלום חייהם של השוטרים אינו הפקר, ועל בית המשפט ליתן להם הגיבוי המתאים כאשר מותקפים בעת ביצוע תפקידם.

בית המשפט רואה לקבוע מתחם ענישה, בגין אירוע הכולל תקיפת שוטרים באלימות פיזית, מתוך מטרה לסכל מעצר או עיכוב, אשר ינוע בין מחצית השנה מאסר בפועל ועד 20 חדשי מאסר.

ראו רע"פ 8172/10 **גזאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), שם אושר עונש בן 16 חדשים בגין תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות אשר כללה דחיפת השוטר שהביאה לנפילתו, ובריחה מעיכוב.

עוד ראו, לאחרונה, פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, בשבתו כבית משפט לערעורים פליימ, בו אושר גזר דין בו הוטל עונש מאסר בן 20 חדשים בגין עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, שעיקרה אגרופים ובעיטות שכוונו לעבר שוטר על ידי מעוכב במטרה להכשיל את מעצרו ומעצר מעורב נוסף (עפ"ג 49806-07-13 **אלסנע נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים)).

עוד ראו רע"פ 1922/11 **רחמימוב נ' מדינת ישראל**, שם אושר עונש כולל בן 28 חדשי מאסר בפועל (לרבות הפעלת מאסר מותנה), בגין עבירה של תקיפת שוטרים על ידי אדם אחד במטרה למנוע מעצרו.

אשר לעבירות האיומים ונסיון לגרום היזק לרכוש במשרדו של התובע העירוני - חרף כך, שבאותו מקרה לא הופעלה אלימות פיזית כלפי הגוף, אלא אלימות מילולית וכן אלימות כלפי חפצים, יש לראות מקרה זה בחומרה רבה וזאת לנוכח מטרת הפעלת האלימות, שהיתה, כפי העולה מהראיות שנשמעו, הטלת אימה על התביעה העירונית בנסיון להניאה מלמלא תפקידה בהתאם לדין, ובכך גם נסיון לפגוע בהליך משפטי ולשבשו.

התובע העירוני הינו עובד ציבור, שמטרתו - אכיפת החוק בעיניים המקומיים בעירו. על מערכת אכיפת החוק, לרבות בית המשפט, לתרום חלקה על מנת לאפשר לו לפעול ולמלא תפקידו ללא מורא.

בפסק הדין רע"פ 3739/11 **חייט נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בן **שבעה חדשים בפועל** שהוטל על נאשם שאיים על עורך דין והטרידו בקשר לגביית חוב. בית המשפט ציין, כשיקול לחומרה, כי מנגד לנסיבות המקלות שנטענו על ידי ההגנה, המערער שם ביקש למנוע מעורך דין לבצע את תפקידו, לא היה עליו מורא הדין, והוא גילה "פתיל קצר". דברים אלה יפים גם למקרה דנן. יצוין, כי באותו מקרה, המדובר היה בעורך דין שפועל במסגרת הליכים אזרחיים - פרטיים. במקרה דנן, קיימת, כאמור, חומרה נוספת בשל כך שהמדובר

בעורך דין המשמש כתובע עירוני וכשליח ציבור. לאור האמור, מעמיד בית המשפט את מתחם הענישה בגין איומים על עורך דין, המתפקד כשליח ציבור, בין מספר חדשי מאסר בפועל ועד לשנת מאסר בפועל.

מסכת העבירות בהן הורשע הנאשם כוללת שני מקרים של תקיפת שוטרים והפרעה להם בעת מילוי תפקידם, בדרך של התנגדות לעיכוב או למעצר, וכן איומים ונסיון להיזק לרכוש במשרדו של התובע העירוני. היות שהמדובר באירועים בעלי מאפייני דימיון, מוצא בית המשפט לקבוע חפיפה חלקית בין מתחמי הענישה ולהעמיד המתחם הכולל בין 6 חדשים ועד לשנתיים מאסר בפועל.

אשר לקביעת הענישה הספציפית במסגרת המתחם: כאמור לעיל, המדובר במי שהוכיח, באופן עקבי, כי נעדר כל מורא מן הדין. בית המשפט התרשם, כי נוקט באלימות פיסית ומילולית באופן מכוון, על מנת להשיג מטרותיו.

התנהגותו הסדרתית של הנאשם מעידה על כשל ערכי משמעותי והיא מהווה נסיבה לחומרה ומצביעה לכיוון החמרה במסגרת מתחם הענישה.

הנאשם אף נמנע מלהודות באשמה ומכאן שאינו זכאי להקלה של מי שנטל אחריות והיכה על חטא.

לזכות הנאשם יש לקחת בחשבון היעדר הרשעות קודמות.

אשר למצבו הנפשי הנתען של הנאשם, כאן יש להבחין אבחנה ברורה: על פי העולה מחוות דעת הפסיכיאטר המחוזי, אין הנאשם סובל ממחלת נפש כלשהי, כי אם מהפרעת אישיות מורכבת, עם קווים גבוליים, סף גירוי נמוך וקושי לשלוט בדחפים.

אשר למסמכים הרפואיים נ/1, המדובר, בעיקר, בפניה של הנאשם לרופא פסיכיאטר מטעם קופת החולים, תוך טענות, כי שריו במצב דכאוני בשל פטירת אביו. אין המדובר במצב בו נערכו בירור, הסתכלות או אבחון מסודר כלפי הנאשם, ונרשמו לו בסך הכל מספר תרופות הרגעה. אשר לפרוטוקול בדיון במעצר הימים (נ/2), המדובר בהתרשמות של שופט מעצרים אשר הבחין בנאשם במהלך דיון קצר, ובוודאי אינה נסמכת אלא על טענות הסניגור ודברי הנאשם שנאמרו לפניו. כל אלה מאבדים תוקף כאשר קימת חוות דעת של הגורם המוסמך, הוא הפסיכיאטר המחוזי, אשר בדק הנאשם והעריך מצבו באופן מסודר תוך ביסוס מסקנתו.

הפרעת האישיות ממנו סבל הנאשם, מאפיינת עבריינים רבים ואנשים בעלי קווים אנטי סוציאליים. אין בה כדי לזכות הנאשם בהקלה כלשהי.

אכן, בטרם גזר הדין, לאחר שובו של הנאשם מתקופה ארוכה בה שהה בחו"ל, נבדק ונמצא כסובל מזה זמן ממחלת נפש, שאינה שוללת כשירותו לעמוד לדין. עם זאת, המדובר באבחנה שהיא מאוחרת יחסית למועד בו נעברו העבירות.

אין בנמצא קביעה כלשהי, כי מחלה זו, שככל הנראה התפתחה מאוחר יותר, קשורה לעבירות וההיפך הוא הנכון - בזמן אמת נבדק הנאשם ונמצא כמי שאינו סובל מכל מחלת נפש.

מכלול הנסיבות מצביע, אם כן, על ענישה ברף הבינוני של מתחם הענישה.

ברם, יש ממש בטענות ההגנה בנוגע לחלוף הזמן מאז שנעברו העבירות.

אמנם, חלק ניכר מהימשכות ההליך נעוץ בנסיבות הקשורות בהגנה וכן בהימנעות הנאשם להתייצב לדיון.

עם זאת, חלוף פרק זמן ניכר, במהלכו נמנע הנאשם מלהסתבך בעבירות נוספות, מהווה נסיבה שהיא בעלת משקל לזכות הנאשם. בנסיבה זו, ביחד עם מצבו הנפשי העדכני, יש כדי להטות את הכף לכיוון ענישה על הצד הנמוך של המתחם.

אין בידי בית המשפט לקבל עתירת ההגנה לנקוט כלפי הנאשם בענישה שיקומית, תוך חריגה לקולא ממתחם הענישה וזאת הן בהיעדר אינדיקציה על מצוקות או התמכרויות מיוחדות מהן סובל הנאשם, המצדיקות נקיטה בהליך טיפולי, והן בשל סירובו העקבי של הנאשם לעבור אפילו הערכה ואבחון של שירות המבחן.

לנוכח עמדתו הנחרצת של הנאשם, אשר שלל גם הפניתו לממונה על עבודות השירות - אף אין בידי בית המשפט לשקול המרת עונש המאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

בית המשפט מוצא לקבל עתירת התביעה להשית על הנאשם גם ענשים של קנס ופיצוי לנפגעי העבירה האזרחיים, אם כי, לנוכח טענות ההגנה בדבר מצבו הכלכלי, הגם שלא בוססו בראיות, לפני משורת הדין - לא יושת קנס על הצד הגבוה. אשר לפיצוי, לנוכח ההלכה הקובעת, כי אין לקשור בין הסכום שיפסק לבין יכולתו הכלכלית של הנאשם (ראו ע.פ. 5761/05 **מג'דלוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים); רע"פ 2174/11 **לוזון נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים); ע.פ. 10102/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים)), ראוי להשית על הנאשם פיצוי משמעותי, בין היתר לנוכח הפגיעה הפיסית ואף עגמת הנפש שנגרמה למתלונן, התובע העירוני ולמשרדו.

לאחר שבית המשפט שמע ראיות בתיק זה; שמעט טענות הצדדים; עיין בראיות לעונש; שמע דברו האחרון של הנאשם - גוזר על הנאשם הענשים כדלקמן:

א. 6 חדשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם;

ב. 6 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק ח' סימן ט'; פרק ט' סימנים ג', ד'; או פרק י';

ג. קנס בסך 2,500 ₪ או 21 ימי מאסר תמורתו;

ד. פיצוי לנפגע העבירה, ע.ת. 1 בכתב האישום, בסך 7,500 ₪;

ה. הקנס והפיצוי ישולמו, כל אחד ב-10 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 01/09/17 ובכל 01 לחודש שלאחר מכן.

הנאשם יתיצב לריצוי ענשו כעת.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ז, 29 יוני 2017, במעמד הצדדים.